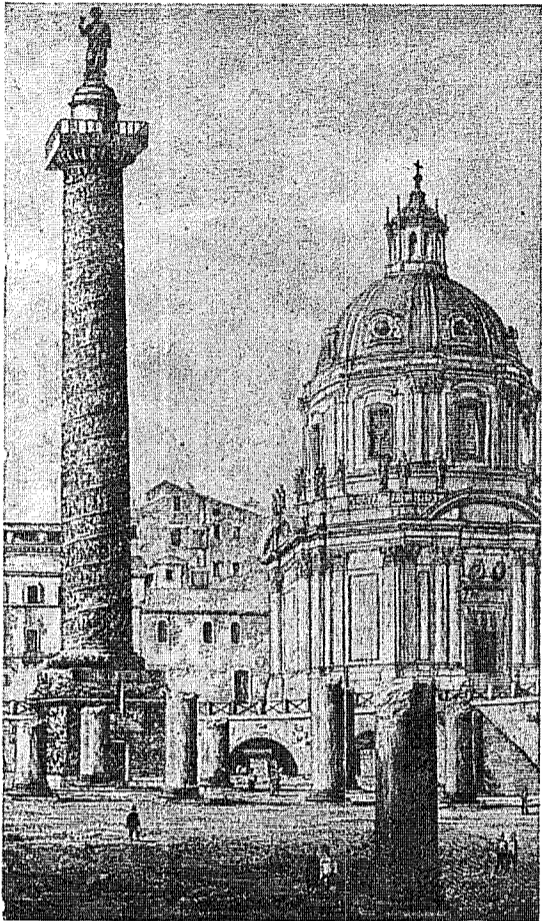

Actiunea Catolica Romana

Roma

Fondator: Dr. Constantin Dragan

No. 5 Martie 1956

ROMA - FORUL LUI TRAIAN. Coloana Impăratului Traian. Lângă ea Biserica Sfântului Nume al Mariei ridicată în amintirea victoriei lumii creștine asupra turcilor păgâni ce ajunseseră la zidurile Vienei (1683).

DOINA

*Ii țes țării, pe gherghel,
Fire'n jur, ca de sideș,
Să ne sugă, ca' pe muște,
Când se țin să nu ne'mpuște.*

*Toți paianjenii rusești (1)
Stau la pândă'n București
Si apucă, pe furiș,
Oamenii'n păienjeniș,
Făcuți ghem, pe dedesubt,
Si-i păstrează pentru supt.*

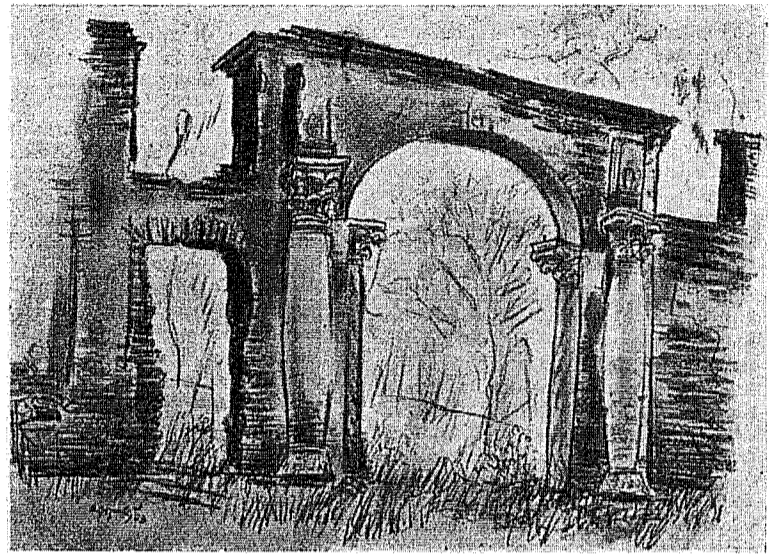
*Iar paianjenul mai mare
Stă în mijloc, ca'ntr'un soare
De mătase.*

*Coase firul și-l descoase
Si-l așează, să se joace,
Mai încolo, mai încoace,
Il innoadă, îl desnoadă,
Impletit tot pe-altă pradă,
Ca să prindă, cu năvodul,
Inlăuntrul lui norodul.*

*Poate nici nu te-ai gândit
Că un băț doar, de chibrit,
Ar da foc într'o clipită,
La mătasea împletită.*

T. ARGHEZI

1) În « Glasul Patriei », de unde reproducem DOINA, e scris « paianjenii domnești ». Dar, desigur, e vorba de o gresală de tipar.

Jiquidi

Poarta Castelului lui Brâncoveanu

INVIEREA

Invierea este triumful lui Christos. Uriasa piatră care acoperea mormântul Mântuitorului s'a ridicat la simpla atingere a Ingerilor. Murind, Iisus invia.

În tară moartea se plimbă ca la ea acasă. Adusă de « aliatul firesc », muscalul, ea curmă timpuriu vieți nevinovate, vieți cărora Creatorul le destinase bucurii și pace sau bătrâneți adânci. Crâncenul geamăt ce umplea imensitatea spațiului la invaziunea « desrobitorului » se stinge sufocat din ce în ce de forța călăului. Dar suflul unei națiuni întregi nu poate fi suprimat. Cad sute și mii, cad și totuși viața țășnește din nevăzut, cu forța cu care arborii inverzesc după teribila iarnă.

Cremlinul n'a învățat deloc că semănând moarte culegi viață. Ce știe Cremlinul de tainele lui Dumnezeu?

Invierea națională nu va putea fi împiedicată. Moartea de astăzi împlineste doar un ciclu istoric. Sunt drame inevitabile ce lovesc

finta periodic, fără a distruge însă embrionul. Succesiunea este inevitabilă și se împlineste cu regularitatea cu care primăvara urmează iernii.

Nu îndrăznim să spunem, cum e obiceiul, că Invierea de astăzi va aduce totodată și eliberarea națională de sub piatră ce tinde să-i acopere mormântul. Dar îndrăznim să credem că încă un an sau doi de teroare nu-s deajuns pentru a prăpădi milenii de creștinism. În timp ce țara de acasă își vindecă rănilor sângerânde cu mirul credinței, comunismul trozneste din toate inchielturile. Invierea națională devine simplă problemă de timp. Dacă i-am putea prezice cu exactitate împlinirea am fi Profeți. Ori noi nu suntem decât oameni cari cred în Dumnezeu.

Cu speranța în cele ce vor urma, adresăm cetitorilor la Invierea Mântuitorului creștineasca urare ce le-a fost răpită celor de acasă: « Christos a inviat! ».

SIMION MEHEDINTI

CREȘTINISMUL ROMANESC

Pe când în țările dimprejurul Mediteranei, cu teatre, palestre, arene, jocuri olimpice și alte întocmiri de petrecere, avea o mare precădere grija de cele tupești (exprimată mai târziu prin formula: mens sana in corpore sano), Dacii pleau tocmai de la principiu opus: Numai cine arc suflet sănătos poate păstra și sănătatea corpului, — așa-i învățase legiuitorul lor Zamolxe.

A fost deci o mare mirare la Atena, când Socrate a arătat discipolilor săi ce fină cugetare se ivise în lumea din ținutul Dunării și al Carpaților. De aci, admirația sa față de doctrina lui Zamolxe. Amândoi erau temporamente etice excepționale și deci făcuți să se înclăgă unul pe altul. Văzând corupția care sofștilor, mereu la Atena, cinismul sofștilor, demagogia unor ambițioși ca Alcibiad și alții, luxul, inmultirea heterelor... și alte păcate, cinstitul educator și-a dat bine seama că orice reformă de la suflet trebuie să înceapă. Așa că planul său se potrivea de minime cu învățătura intelptului care povăzuise pe Daci, un neam pe care Socrate nu-l cunoștea de cât din auzite, fiindcă filosoful abia eșise până în marginea Atenei. De bună seamă cum îl prețuia pe Zamolxe, așa trebuie să fi prețuit educatorul Atenienilor și pe Daci. Iar prețuirea era întemeiată.

În adevăr, spre deosebire de grosolanile vieții dimprejurul Mediteranei (cu bachanale saturnale și alte vulgarități), o parte dintre locuitorii Carpaților trăiau în cea mai mare cumpătare, nutrindu-se cu poame, lapte, miere, bureți, ferindu-se de sânge și de carne. Spre deosebire de mulțimea care umbla cu capul gol (acoperit numai de plete — comati), și trăia în felul gloatelor muncitoare, sihaștrii numiți capnobati duceau o viață mai mult contemplativă; erau respectați ca o clasa suprioară și purtau pe cap o căciulă, dar nu de piele, ci împletită din fire de lână (cum e comanacul călugărilor noștri). Coluna Traiană ne arată pe însuși Decebal cu o căciulă la fel, ceia ce do-

vedeste de câtă cinste se bucurau pusnicii în fața poporului dac.

Mai avem apoi și o altă dovadă a prețuirii celor sufletesti. Pe lângă monarhul militar, Dacii mai aveau și un al doilea cărmuitor, pe Marele Preot — un fel de rege spiritual. Insuși puernicul Burebista, cel mai mare suveran al neamului dacic, s'a sprijinit pe autoritatea și pe sfatul preotului Deceneu.

Asa dar, « primatul sufletului » n'a fost la Daci o vorbă goală, ci o realitate, simțită până în latura vieții politice. Ar fi destul acest singur fapt, să incredinteze pe orisicine că mărturisirile lui Herodot și Strabo ce privesc la idealismul Dacilor erau exacte. Nu în zadar, Grecii îi numeau « nemuritori ». Incaltea Strabo o mărturiseste: « E un lucru de care nimeni nu se poate îndoi și care răsare din toată istoria Geților (Dacilor): râvna religioasă a fost de când lumea caracterul precumpănitor al firii lor ». Evlavia aceasta, cunoscută « de când lumea », ne dă dreptul să considerăm pe stramoșii noștri aproape ca un fel de creștini înainte de creștinism.

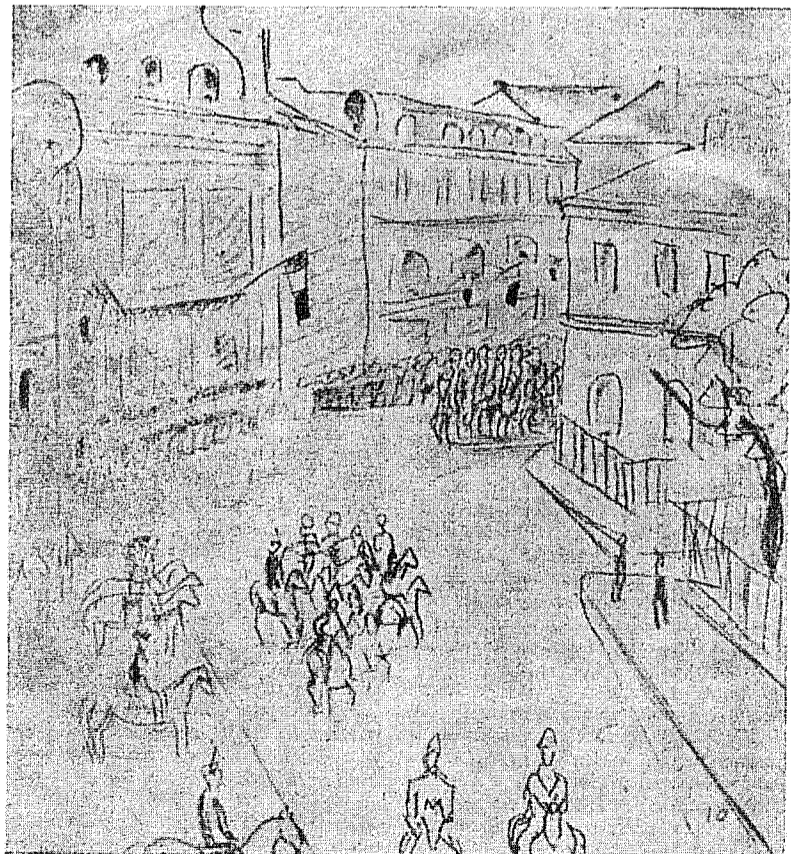
Si nu credem sa fie o exsagerare, dacă am considera pe Daci drept exponentul cel mai înalt al culturii antice, în latura etică. E destul să ne gândim la un lucru; între păgânismul brutal al popoarelor dimprejurul Mediteranei (Fenicieni, Egipteni, Greci, Cartaginezi, etc.) lupte de gladiatori, cu beție la serbări (la cele dionisiace) și alte bătădării, și via-

ta barbarilor din pădurile Europei nordice, care trăiau ca Pieile-Roșii, bând din crenii de om, poporul carpatie (cel puțin prin sihaștrii lui) forma o insulă de reală înalțime morală.

Dar nu numai clasa capnobatilor, ci întregul popor dacic a dat la un moment dat pildă de tărie sufletescă unică în toată istoria veche: Când legiunile romane, după lupte crâncene, au pătruns până între zidurile Sarmisegetuzei, mai presus de jertfa ostașilor care se războieră timp de douăzeci de ani pentru întregirea țării, s'a ridicat jertfa regelui, și a nobilimii. Decebal, generalii și alți fruntași și-au dat singuri moartea, numai să nu suferă umilirea de a cădea vii în mâinile învingătorului. Căderea Troei — un basam frumos; a Cartaginei — o rușine, prin lasitatea și deșertăciunea cărmacilor; căderea Sarmisegetuzei — o tragedie fără de pereche în toată lumea antică.

Iar dacă lucrurile stau astfel: dacă « primatul sufletului » era o realitate la poporul legat de Carpați și de Dunăre, (« fluviu sfânt » pentru Daci, ca și Gangele pentru Indieni), nu e nici o mirare ceace a urmat în viața acestui popor, după ce s'a creștinat. Credința localnicilor în « nemurirea sufletului » și credința într'un mare zeu al lumii erau cea mai firească îndrumare spre creștinism. Cine avea o idee atât de înaltă despre divinitate nu se mai putea coborî la harță pentru mărunțisurile ereticilor, ci a rămas neutral față de credințele altora, care duceau o viață închinată slăbiciunilor pământesti.

În rezumat: primatul sufletului, gândul la « nemurire » și atitudinea contemplativă manifestată în sihaștrie au fost atâtea cauze care au ținut poporul carpatie departe de rătăcirile vulgare ale păgânismului, iar după creștinare, l-au scut de luncă, rile neofitilor abia trecuți la doctrina lui Iisus, fără a avea destul razem sufletesc în propria tradiție a neamului lor.

10 Mai

Desen de Theodor Pallady

Matei Basarab si problema

Unirii

Problema unirii cu Roma nu este nouă la noi Români: ea a frământat totdeauna mințile conducătorilor poporului nostru, și dacă nu s'a implinit se doarește numai vitregiei timpurilor prin care a trecut Tara Românească.

O mărturie elocventă despre aceasta o avem în broșura intitulată: *Date inedite privitoare la legăturile culturale italo-române din mijlocul veacului al XVII-lea*, apărute, în 1937, sub semnătura d-lui Francisc Pall, asistent pe lângă catedra de istorie, universală dela Facultatea de filosofie și Litere din Cluj.

Redăm câteva fragmente din acest studiu ce sunt foarte interesante:

1) «La pagina 26-27 distinsul autor, scriind lămurit despre: *Matei Basarab și problema unirii cu Biserica Romană*», spune:

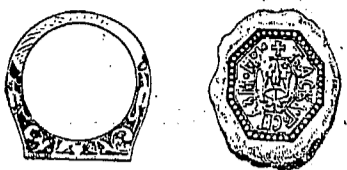
(...) «Profunda decădere din acel timp a Patriarhatului ortodox din Constantinopol, sub a cărui autoritate religioasă se găsea Tara Românească, intrista sufletul credincios al lui Matei Basarab și, în anumite momente, îl făcu să se îndoiască de mântuirea lui, la gândul de a rămâne sub conducerea spirituală a patriarhilor ecumenici simoniaci.

La 1644 apără la Roma un oarecare Nicolae, care se intitula Episcop (catolic) de Arges, pentru a cere în numele principelui său să se dovedească dacă el, Matei Basarab, continuând să rămână și pe mai departe sub auzul Patriarhatului din Constantinopol, nu ar putea totuși, să se mântuiască. Din aceasta rezultă că el n'ar fi voit să părăsească biserica răsăriteană, de care se simțea întim legat, dar că dorea în același timp să-și asigure mântuirea sufletului. Sfântul Scaun, natural, nu putu să răspundă la această întrebare, decât prin invitarea la «Unire» (pag. 26-27).

Iată deci un principe ortodox, suflet drept și pios, neicrețător în șefii săi spirituali, cerând sfaturi morale dela Roma. Gestul lui Matei Basarab, în actuale împrejurări în care se sbate exilul nostru românesc, este fără îndoială elocvent.

În același studiu cetim și despre:

2) «Proiectul înființării unui colegiu catolic la Iași (1643)».

Inelul sigilar de aur al Doamnei Todorosă, soția lui Vasile Lupu

«Misiunea franciscan Bartolomeo Bassetti da Piano, întors la Roma în 1643, prezintă Congregației De Propaganda Fide o cerere, conținând deciziunile luate și cererile formulate de sinodul țicșezap, adunat de el în Moldova. Aici se cerea, între altele, ca Propaganda Fide să aprobe întemeierea «unei școli sau colegiu» în Moldova, fără îndoială la Iași, pentru instruirea tinerimii catolice ca și a celei greco-orientale (ortodoxe). În acest colegiu trebuia să se predea limba germană, limba română (pentru aceasta se propunea un oarecare Iacob, tânăr care ar fi putut face și lecțiile de retorică) și de sigur «limba latină», (pag. 25).

Referitor la acest colegiu autorul spune, la pagina 9, cele se urmează: «În generozitatea sa, Vasile Lupu, promisese chiar să ridice școala catolică pe propria sa cheltuială. Dar nu se făcu nimic, fiindcă, după cum ne arată Bandini, se împotrivi Mitropolitul Varlam».

Iar la pagina 25, același autor, întovărășește nereușita înființării acestei școli, care, (cine nu e de acord?) ne ar fi adus o parte din cultura Apusului, în locul grecismului și slavonismului întunecat; de următoarea reflexie, pe care o subliniem: «Merită să fie cu toate acestea reținut proiectul lui Bassetti mai ales că insistă asupra învățământului limbii române, într-o epocă în care în colegiul ortodox înființat de Vasile Lupu, lângă Mănăstirea Trei Ierarhi din Iași, nimeni nici nu se gândea măcar să ia o asemenea inițiativă».

Din combaterea catolicismului și a influențelor lui țara românească și cultura ei nu au avut decât de pierdut.

S. M.

miscellanea

S'a stins la Roma profesorul CLAUDIU ISOPESCU.

Născut în anul 1894, și-a făcut studiile la Cernăuți și apoi la București.

Bursier al Școlii Române din Roma isbutește, cu ajutorul lui Nicolae Jorga, să creeze o catedră de limba și literatura română pe lângă Universitatea din Capitala Italiei, catedră al cărei titular a fost până la sfârșitul vieții sale, și trei lectorate la Florența, Torino și Napoli.

Lui Claudiu Isopescu i se datoresc numeroase studii care au contribuit la consolidarea legăturilor culturale italo-române și la cunoașterea țării noastre în Italia.

Informații din sursă bună confirmă că s'a ales praf și pulbere din cea mai importantă bibliotecă istorică a României, aceea ce aparținuse lui Ionel Brătianu.

Biblioteca, situată în casa Brătienilor din București, strada Biserica Amzei 5, număra peste 45.000 de cărți de istorie românească printre care vre-o două sute de exemplare extrem de rare, care nu se găseau nici în rafturile Academiei.

Era văduva lui Ionel Brătianu, Doamna Elisa, care din venerație pentru amintirea ilustrului ei soț, se îngrijise de organizarea bibliotecii dând direcția ei unui om cu pricepere și bun gust: profesorul George Fotino.

Odată cu venirea rușilor, gonită din casă, Elisa Brătianu își găsisse refugiu într-o cămărușă la subsol, unde împărțea același pat cu fosta ei camerieră, la periferia Bucureștilor. (Întâmplarea nu trebuie să mire pe nimeni: și văduva Maresalului Ion Antonescu curățată, slabă și fantomatică, străzile Capitalei și acum vre-o cinci ani cineva a văzut-o, cu basma pe cap și cu mătușorul în mână, prin fundurile șoselei Jianu).

Pe George Fotino îl știam vagabondând prin pușcăriile regimului, acel regim progresist care azi ne trimite «Glasul Patriei» și ne invită în ...paradisul de-acasă.

Cât despre cărțile lui Brătianu, un italian venit de curând din țară, le-a văzut, aruncate clae peste grămadă, în subsolul ministerului de interne, unde agentii lui Bodnaraș le epurau și alimentau focul cu ele în iarna grea a anului trecut.

Ni se întoarce în amintire acea seară de Sfântul Ion, 7 Ianuarie 1931, când răspunzând la invitația Doamnei Brătianu asistam la inaugurarea.

În cuvinte emoționate, văduva lui Ionel Brătianu explica rostul acestei biblioteci:

«...un lucru viu care să fie, de sigur, și izvor de cunoștințe și centru de cercetări istorice cu speciale referințe la țările noastre și vecine, dar mai ales să fie un indemn statornic pentru cunoașterea și reconstituirea istoriei noastre în care cel în amintirea cărui s'a întemeiat această Bibliotecă a găsit exemple de meditație și de urmat. Si cărțile pe care le-a iubit atât sunt astfel chemate să îndeplinească aici o misiune de animare, de însuflare de viață, de indemn spre realizări, după însuș gândul lui».

A trecut un sfert de veac din seara aceea de iarnă a anului 1931. Dar nouă ni se pare că au trecut secole de tristețe, de amărăciune și prăbușiri...

* *

De treizeci de ani Paștele este pus la index, așa cum Crăciunul a fost șters din calendarul oricărui bun comunist. Dar faptul că la fiecare mare sărbătoare creștină guvernul de la Moscova se simte dator să rechemă la ordine pe supușii săi cu articole publicate în zărele cu mare tiraj și difuziune care, de două ori pe an — tocmai cu ocazia sărbătorilor Crăciunului și Paștelui — servesc tovarășilor mai puțin zeloși și prevașților «refractari» lecții de catechism iconoclast, demonstrează că religia în Rusia încă n'a murit și că ea constituie o primejdie latentă care nu poate fi neglijată.

Si anul acesta presa oficială s'a servit de marea sărbătoare a creștinătății ca să se lanseze într-o campanie antireligioasă adresată mai ales tineretului sovietic. Ziarul «Komsomolkaia Pravda», organul oficial al tineretului comunist rusesc, a început, încă cu două săptămâni înainte de

F. Sirato

Portret

Paște, o violentă campanie împotriva «superstiției și credulității religioase care încă serpuște printre tineret». Atacul s'a deslășuit împotriva conducătorilor unei zone industriale din împrejurimile Moscovei, învinovații de a nu fi «pedepsiți cum meritau» pe 40 de lucrători care s'au abținut de la lucru sărbătorind anul trecut sfintele Paște occidentale, în ciuda tuturor dispozițiilor partidului.

«Ziua în care tineretul comunist s'ar lăsa înșelat de toate absurditățile religioase, moștenire a capitalismului, ar fi o zi tristă pentru Rusia», scrie cu curaj autorul articolului și propune «să fie organizate întruniri în care tineretul să se poată distra și să petreacă zile vesele cântând și făcând sport, în loc să-și piardă vremea cu rugăciuni inutile».

Sunt observații foarte grave care trădează prezența, în conștiința oamenilor politici de la Moscova a unui ghimpe care nu poate fi ignorat: primejdia de redeșteptare a unui creștinism activ în măsura în care astăzi se străduiește să fie activ și convingător anticreștinismul care crede că poate să amețească conștiințele cu «distracții și întreceri sportive». Ori mai precis, se străduiește să creadă în această soluție ca să-și facă curaj.

Noi urăm tineretului sovietic să «capitalizeze» din belșug acea credință care singură îi va putea restitui o libertate spirituală creștină redusă în 30 ani de bolșevism la potența unei faclii ascunse sub oboroc, dar nu stinsă.

* *

Primim pentru recenzie studiul «Noi și Rușii» al avocatului N. Arnătu (Edit. «Cuget Românesc», Buenos Aires 1953).

O carte densă de material istoric cât se poate de interesant și de elocvent pentru reconstruirea raporturilor noastre politice cu Rusia în cursul ultimelor două veacuri, pe care, din lipsă de spațiu, suntem constrânși să o prezentăm atenției cititorilor cu o concizie pe care o regretăm.

Studiul domnului Arnătu ilustrează istoria noastră între anii 1806 și primii ani ai ultimei invazii rusești, istorie care este un formidabil și omogen document de acuză împotriva vecinului din Răsărit, marele și cel mai periculos dintre dușmanii noștri.

Autorul demonstrează că ingerența rusă în politica românească a fost totdeauna fidelă unui program de absorbire a națiunii Române, de desnaționalizare și de sălbatecă jefuire, de anulare a tradițiilor, limbei și religiei ei.

Dupăce face istoria raporturilor noastre cu Rusia în vremea ocupației turcești din veacul XVIII punând în relief falsitatea atitudinii de protector al ortodoxiei pe care imperiul dintre Nistru și Urali și-o luase numai ca să-și apere interesele proprii, autorul reconstitue, etapă după etapă, fa-

zele războiului de la 1877 încheiat cu victoria armatelor române asupra Turciei și paradoxala atitudine a Rusiei care, salvată la Plevna, ne răpește drept răspplată pentru ajutorul primit Basarabia. Urmează perioada fanariotă, cea a «Eteriei», cea a luptelor pentru independență și unitate, în care jocul rusesc rămâne fidel vechii tradiții de cinică trădare și de expansiune către Apus, și în sfârșit se ajunge la războiul de la 1914.

Autorul dă un luminos relief figurii lui Petre Carp, bărbatul de stat care a avut viziunea profetică a actualelor noastre raporturi cu Rusia și citează cuvintele pe care el le-a rostit în consiliul întrunit la București pentru decidera intervenției noastre în conflict alături de aliații din Occident care erau și aliații Rusiei: «A merge cu Rusia înseamnă a isbi în interesele țării și în continuitatea dinastiei. Voi trimite în război pe cei trei fii ai mei, dacă veti hotărâ războiul dar mă voi ruga la Dumnezeu ca armata noastră să fie bătută, căci numai așa România va putea scăpa de piete».

Studiul D-lui Arnătu se încheie cu ultimul război mondial urmat de invazia rusească. Autorul vede în politica actualului regim din Rusia o confirmare a unei atitudini de program al cărui obiectiv de totdeauna a fost înghițirea în oceanul slav a insulei latine din Răsăritul Europei, România, și face o critică amară a oamenilor politici care au dus-o în situația în care se găsește astăzi.

«Un bun simț țărănesc ne arată că o casă nu poate fi așezată cu ușă spre viscol. Si acești oameni n'au făcut decât să așeze marea casă românească cu ușă spre viforita rusească. Singur Dumnezeu, în care acest popor nu și-a pierdut credința, ne va ajuta să ne vedem într-o zi iarăși liberi. Dar în ziua aceea să nu mai uităm, ca în trecut, cine ne sunt adevărații dușmani. Nișii un alt cântec fals să nu se mai încerce pe coarda politică. S'a încercat de atâtea ori și n'am avut altceva decât lacrimi și sânge».

Ne scriu amicii

Fac din toată inima cele mai calde urări de deplin succes revistei «Pro Actiunea Catolică Romană».

Prof. Ferruccio Pergolesi
Universitatea din Bologna

* * *

Apel pentru unirea poporului Român cu Roma: Împărtășim cu entuziasm aspirația Domniei Voastre: «O singură Turmă și un singur Păstor».

Vittoria Scimeni Marzolo
Bice Marzolo Verson
Padova, Prato della Valle, 36

Misterioasele tratative dela Russicum

Ziaristul SILVANO DRAGO publică în «Il Giornale d'Italia» o serie de articole care încearcă să facă lumină asupra unor «tratative misterioase» ce s'ar fi desfășurat la Colegiul «RUSSICUM» între exponenți ai catolicismului rusesc și ai Bisericii Patriarhale de la Moscova reprezentată a celei părți a ortodoxiei rusești supusă politic partidului comunist sovietic.

Aceste tratative al căror obiect ar fi fost o «coexistență» religioasă pe pământ sovietic a fost desmăntită de rectorul colegiului «Russicum», P. Horacek, care reproșează ziaristului răstălmăcirea unor articole apărute în revista institutului său (Silvano Drago le-ar fi interpretat în sensul unei periculoase înclinări către o indulgență și o relaxare a tensiunii dintre catolici și comunisti. Totuși, rectorul P. Horacek, nu desmăntea prezența în institutul său a unui emisar al Moscovei, P. Jankovskij, care în trecut aparținuse bisericii ortodoxe în exil și de curând «convertit» și reprimit în sânul Bisericii Patriarhale dela Moscova considerată de către ortodoxii în exil un fel de «cal troian bolșevic pus întru poporul rus și grupurile religioase occidentale. Că aceasta este adevărată identitate a Bisericii Ortodoxe subordonate partidului comunist o confirmă însăși politica sa inchiționabilă față de clerul fidel tradiției de autonomie, în contrast cu directivele organului religios trecut sub ordinele comunismului anticreștin.

Drept mărturie a acestei realități Silvano Drago citează afirmațiile lui P. Leoni, de curând înapoiat de la munca forțată în Rusia, care, într'un interviu spunea textual: «Biserica Patriarhală de la Moscova nu poate fi considerată nici de către ortodoxii, nici de către catolici o biserică autentică. Ea este pur și simplu o mască arată a comunismului anticreștin care tinde să servească regimul și de

cei care încă n'au renunțat la religie, și care încearcă să înșele pe credincioșii ruși și pe cei din occident cu echivocul unei «coexistențe» absolut imposibilă. Biserica Patriarhală de la Moscova s'a obligat să sprijine în toate sensurile regimul comunist. Ea tinde să atragă în cursă bisericile străine, insistă cu orice mijloc într-o manevră de convingere a emigranților, atacă cu toate prilejurile Biserica Catolică și pe Papă».

Noi nu punem în dubiu buna credință a colegului Silvano Drago însușit de un zel care poate l'a împins să dea proporții exagerate unui fapt care — vrem să credem — se reduce la simpla prezență de oaspete între zidurile Colegiului «Russicum» a unui preot convertit la religia lui... Marx, zel care s'ar putea să-l fi angajat pe o pistă falsă. Desmăntirea acestor «tratative secrete» a fost dată și noi o credem sinceră și răspunzătoare adevărului, fiindcă a contempla ideea unei «coexistențe» cu o biserică pusă nu în serviciul lui Dumnezeu, ci al oamenilor — și încă al acelor oameni care prin toate mijloacele încearcă să-l ucidă pe Dumnezeu în suflute — ar fi nu numai o absurditate, ci, deadreptul o monstruoasă.

Terminăm citându-l încă odată pe Padre Leoni, a cărui arestare cu tot ceace i-a urmat în inchisoriile sovietice prin care și-a târât lungii ani de cruntă suferință, a fost «opera Episcopului de la Odesa, Sergiu Larin», în care Padre Leoni susținea că «un funcționar al politiei sovietice trăvestit în Episcop»:

«Dumnezeu să-l ferească pe orice catolic să cadă în cursă, deoarece cred că tristul spectacol pe care îl dă Biserica Patriarhală de la Moscova ne arată cât de jos poate cădea cel care se așează pe planul înclinat al concesiilor față de comunism, adică față de cel viclean».